

Sestry a bratři, zřejmě si ještě ze školy pamatujete, jak nepříjemné bylo zkoušení. Vyvolávalo napětí a sevřený žaludek. Žák před tabulí musí ze sebe vysoukat, co dovede, a učitel jej pak patřičně ohodnotí. Zkouška je chvíle, kdy se ukazuje, co člověk v sobě má, co dokáže a zvládne. A nikdo předem neví, jak zkouška dopadne. Jestli požadavky naleznou uspokojivou odpověď na jedničku, nebo zda nároky budou větší než vědomosti a student ve zkoušce neobstojí. O výsledku zkoušky se prostě předem neví.

A tady se zkouška objevuje i v našich životech. Ani my nedokážeme předem povědět, jak jednotlivé situace v našem životě dopadnou. Možná lze dokonce říci, že žijeme v jedné jediné dlouhé řadě různých zkoušek. Ptáme se sami sebe, co zvládneme. Dokážeme to či ono? Udržíme si já a má žena dlouhodobě pěkné manželství? Dovedeme správně vychovat děti? Vydržím poctivě pracovat, i když zrovna nebudu mít dostatek nápadů a chuti? A co když přijdou špatné dny? – Neodradí mne neúspěch a těžkosti? Dovedu snášet bolest? Nezlomí mne odchod blízkého člověka? A až mi ve stáří ubude sil, nepřestanu i nadále doufat v Hospodina jako svou životní posilu? O výsledku těchto zkoušek se předem neví. Ani u mne, ani u vás.

Jsou to těžké otázky, otázky bez odpovědi. Teprve okamžik životní zkoušky ukáže, co jsme zač. Máme se tedy takovými otázkami trápit? Apoštol Jakub obrací naši pozornost nadějným směrem. Nesmírně nadějným a povzbudivým směrem. ***Blaze člověku, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřín života, jež Pán připravil těm, kdo ho milují.*** (12) První

výsledek, jaký přijde apoštolovi na mysl, když uvažuje o zkouškách, je, že v nich člověk obstojí. Mohli bychom zde rovnou hovořit o jakémsi křesťanském optimismu, který neoddělitelně patří k naší víře. Nikdo z lidí není odsouzen k věčnému nezdaru, každý má šanci obstát, dobře splnit svoji úlohu. Životní situace bývají někdy velmi složité, někdy se rozhodujeme mezi oněmi příslovečnými dvěma zly, ale je v lidských silách volit ta lepší řešení, řešení méně zlá. Nikde

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 11 Březen 2008 15:08 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:11

nemáme napsáno, že se budeme pořád rozhodovat špatně. Ačkoli jsme hříšníci, můžeme ledasco zvládnout a v nepříjemné zkoušce obstát. Můžeme něco dokázat, něco užitečného udělat. Ano, křesťanství je optimistické, neboť počítá s možností, že člověk dělá věci dobře, že se snaží o nápravu světa, že svou vůli sladí s vůlí Boží. Víra v Boha neuznává škarohlídství, že svět je celý zkažený. My lidé jsme schopni moudrosti, spravedlnosti, lásky.

Blaze člověku, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavříin života, jež Pán připravil těm, kdo ho milují.

Nikdo z nás si nelibuje ve zkouškách, když se na něj valí problémy a těžké nároky. Klidněji by se nám žilo bez nich, ale když už na nás dolehnout, nemají nás zlomit. Lze vyjít ze všednodenních zápasů se ctí. Možná ne slavně, možná ne s uznáním, možná ne bez zranění, ale s vědomím, že jsem dělal, co se dalo, že jsem na zkoušku vynaložil, co se dalo.

Blaze

člověku, který obstojí ve zkoušce...

Říká se, že člověk roste s každým splněným úkolem. Nikoliv když se šikovně vyhne potížím, nýbrž když se jimi prokouše. Popere se s nimi. Pak může jít dál a ví o sobě, co dovede. Ví, že má sílu, že se umí spolehnout na Pána Boha, zachovat víru a čerpat z Božích slibů. Člověk roste s každým splněným úkolem, s každou zvládnutou zkouškou. Názorný příklad jsme slyšeli z prvního čtení o Kristově pokušení na poušti. Stojí za připomenutí, kdy se Pán Ježíš vypravil do pustiny. Na začátku evangelia, na začátku své činnosti. Sotva se veřejně přihlásil k Božímu království, sotva byl pokřtěn, sotva se namočil do Božích záměrů, ihned se Pán ocitl na poušti. Na místě liduprázdném a bohapustém. To není náhoda. Ježíš má před sebou veliké poslání: chce druhým mluvit o Bohu, chce mluvit o Bohu a lidech, musí tudíž poznat hloubku tohoto vztahu. Musí se seznámit s prázdnotou, s vyprahlostí, když se Bůh zdá být daleko. Přijde hlad, přijde pokušitel s lákavými nabídkami obejít Boha, degradovat Hospodina na pouhý nástroj vlastních tužeb. Ježíš Kristus tenhle svůj úkol zvládnul. Sáhł si na dno, může tedy být zachráncem všech, kdo jsou na dně. Vyrostl ve svém úkolu a může se vydat kázat o spáse. Obstál ve zkoušce.

Blaze člověku, který obstojí ve zkoušce...

Apoštol Jakub ví, o čem píše. Dobře znal situaci, kdy se lidem staví do cesty různé překážky. Kdy jsou věřícím lidem do cesty stavěny překážky kvůli víře. Jakub se jmenoval představitel křesťanského sboru v Jeruzalémě. Dnes bychom jej nazývali farářem, nebo ještě spíše seniorem či biskupem. Na vlastní kůži zažíval tíseň společenství, jež mu bylo svěřeno. Náboženský odpor ze strany většinových židů umocnil ještě politický nátlak Římanů. Sbor dostával jednu ránu za druhou – církevní pracovník Štěpán byl ukamenován, předák Petr byl zatčen, mnozí utekli jinam a mnozí raději začali o své víře mlčet. Těžká zkouška pro čerstvé věřící, těžká zkouška pro mladou církev. I z jiných koutů říše přicházely znepokojivé zprávy o pronásledování křesťanů. „Co to má zna-menat?“, ptali se vystrašení věřící. „Ztratil Bůh snad

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 11 Březen 2008 15:08 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:11

svoji moc?“ – „To přeci ne, to on nás tak jenom zkouší! Uvedl na nás zlo a problémy jako zkoušku.“ Snad takto nějak se snažili vysvětlit své potíže. Avšak Jakub jako správný pastýř duší odmítá tuhle představu o Bohu pokušiteli.

Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán. (13) Vždyť se přece modlíme *neuvěď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.*

Pán Bůh pro nás neplánuje zlo, neposílá na nás zkoušky, abychom to na světě měli těžší. Pán Bůh nehazarduje s našimi životy. Chce pro nás dobro, zlo není jeho záměrem, přichází odjinud.

Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší.

(13)

Nespravedlnost, neláska a zlo nejsou správnými varianty ani pro Boha, ani pro nás. Máme se jím vyhnout v zájmu života, v zájmu pokojného lidského soužití, v zájmu radostné víry. Bůh nám současně nenabízí zlo i dobro, jenom dobro. Jakub pokračuje dál.

Neklamte sami sebe, milovaní bratři. Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél.

(16n)

Bůh se k nám nechová chvíli zle a chvíli zase dobře podle toho, jak nás potřebuje zkoušet.

U něho není proměny ani střídání světla a stínu.

(17)

Odkud se tedy pokušení bere? No bere se z nás. **Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí.**

Touha řešit problémy bez Boha, zařídit si život bez Hospodina. Pokušení je snaha rozhodnout si sám o dobru a zlu. Naše ctižádostivost, pýcha, sklon v životních zkouškách obejít Boha. Přesně tyhle věci v lidském nitru umí pokušitel vyhmátnout a rozfoukat. Přesně tudy útočil ďábel na Krista. Jednat bez Boha, zkoušet, co život dá, zkoušet Boha, jak se zachová, když já se chovám špatně. Pomůže či nepomůže? Naštěstí víme, že Ježíš, náš Pán a Mistr, ve zkoušce obstál.

Blaze člověku, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavříin života, jež Pán připravil těm, kdo ho milují.

Výsledek zkoušky nevyzní do ztracena. Nebeský otec ví o všech složitých zápasech, které vedeme, a připravil pro nás vydatnou odměnu. Vždyť jít Boží cestou neznamená jen odříkání a omezování, jak by se mohlo na prahu postní doby zdát. Jít Boží cestou znamená také zažít radost, hojnost a odpočinutí. Ostatně i to jsme slyšeli z evangelia.

Nakonec Ježíše

ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.

(Mt 4,111)

Sestry a bratři, ono je sice pěkné povídat si o zkouškách a jejich zvládnutí. Ale jak to

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 11 Březen 2008 15:08 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:11

vypadá ve skutečnosti? Čím ale obstojíme my ve svých běžných problémech? Jak dokážeme zvládnout své těžkosti? Kde leží klíč k bohumilému životu? Odpověď nám nabízí samotná Bible. Ještě jednou se vraťme k Jakubovu úvodnímu verši.

***Blaze člověku, který
obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřín života, jež Pán připravil těm, kdo ho milují.***

Všimněte si, jak je to napsáno. Nepíše se, že Bůh připravil odměnu těm, kteří obstojí ve zkoušce, nýbrž těm, kteří Boha milují. Láska k Bohu je způsobem jak obstát v pokušení. Kdo Boha miluje, ten vyhrál nad pokušitelem. Kristus zvítězil v poušti nad ďáblem tím, že miloval Boha. Boží blízkost mu byla milejší než všechny nabízené lákavé možnosti. A zde spatřuji cestu i pro nás. Kdo má Boha rád, kdo ho miluje, ten nemá potřebu jej obcházet a vynechávat v těžkých situacích. Sestry a bratři, s láskou k Bohu obstojíme ve všech zkouškách, třebaže navenek dopadnou jakkoliv. Amen.

Matouš 4,1-11 *91, 673, 189, 559* *Přísluví 16,1-3*

Kázání na 1.neděli v postě, 10. února 2008.